

במה טומנין פרק רביעי שבת

מח.

עין משפט
נר מצוה

ב א תושע' אר"ח סימן ש"ח
 ט קטף ח:
 ג ב מיי' פכ"ז מהלכות שבת
 הלכה טו טור ושוע' אר"ח
 סימן שכ קטף טו:
 ד ג מיי' פכ"ז מהלכות שבת
 הלכה יז תושע' אר"ח
 סימן רנט קטף א:
 ה ד מיי' פכ"ז מהלכות
 שבת הלכה כג טור
 ושוע' אר"ח סימן ש"מ
 קטף ח:
 ו ה מיי' פ"ח מהלכות שבת
 הלכה י' תושע' אר"ח סימן
 שז קטף ג:

מוסף רע"י

ובציפי צמר. לאחר שקרן
ונפלו במסרק (ב"ב י"ט).
ובמוכין. של שחקי נגדים
השקורק מוילי מזגדי הזמר
נקוים (ש"ס). הפותח בית
הצוואר. שטטה פה לחלוק
חדש, חייב חטאת. שמקן
כלי (מכות ג.).

רב נסים גאון

פרק רביעי במה טומנין
אמר לה ר' יוסי מאי
שנא ממיהם על גבי
מיחם. בסוף הפרק (דף
[א]) בבביתא גרסי ומנחין
מיחם על גבי מיחם.
ומאי שנא ממיהם עניקא.
דילה בפרק ר' אליעזר
תולין את המשמרת
בי"ט (דף קט"ז) אמר רב
דבא פרוקא אפלאה פוטא
דכזב שרי וכו'. ואיכא
דאמרי שאנא ממפרוקה
דבר לפי ש' יוסי עם רבא
הוה מפליג, והוא בעל
הפשוטה.

רבינו חננאל

[illegible]

דויותם מסקי הבא. מכאן יש לאסור להניח גחלים תחת הקדרה אפי' יתן עליהן אפר אין להטמין קדרה עליהם שהרי הגחלים מעלין הכל למעלה כמו גפת של זיתים ויש מימה היאך אנו מטמינין על כירות שלנו שקורין אשטר"א ואע"פ שגורפין אותו הוא מוסיף בכל כמו גפת של זיתים ואומר ר"י שיש ליתן טעם לקיים המנהג דגבי גפת איכא למחש שמה' יטמין כולה בטובה"ה כדכיתוב במכילתא דרשב"ה שאלו לא שייך למחש הכי ועוד יש שעושין חפירה גדולה ועושין בה בנין לבנים סביב מכל ד' ומלמטה ומממין אותה היטב וגורפין אותה ומטמינין בה את הקדרה ולא דמיא למטמין בדבר המוסיף הכל דלא אסרו אלא כמטמין ומדביק סביב הקדרה דומיא דרמב"ז אבל תנור או חפירה שיש חוץ בין הדפנות לקדרה אין לאסור יותר מהשה"ה אף על פי שכל הקדרה בתוך התנור ורבינו ברוך פ"י שם לחלק בין מוספת הכל דגפת לתוספת הכל דמירה שלנו לפי שהכירה אין חומה אלא מחמת האש ולעולם מתקרב והולך"ה הגפת מוסיף הכל מעצמו ואמר רבינו שמואל דמותר לשום תפוחים אצל האש כמון לחשכה אע"פ שלא יוכלו לללות מצע"ה דנאכלין טפי כמו שהן חוץ מתבשיל שנתבשל כמאכל בן דרוסאי דשרי ואמ"ר דרב"ק (ד' י"ט) תנן אין לולין צמר צלל וציצה אלא כדי שיולו מצע"ה אע"פ שפעמים אובלים צלל חי מ"מ אינו ראוי לאכול חי כמו תפוחים ורואה להפיק חריפותו ולתמקן בציצולו ואינו הטמין תפוחים עם הקדרה אסור להחזיר כרים וכסתות על הקדרה שעממן או להוסיף על אותן כרים אע"ג דאם אין שם תפוחים מותר להחזיר כדתנן בפירקין (ד' נ"א) כסוה ונתגלה מותר לכסותו ולהוסיף נמי אמרין בגמרא (ס"א) אין צל להוסיף מוסיף כשיש עם הקדרה תפוחים אסור דאם מחזיר מחדש שנתבשלו

[illegible]

וי' אמר אפי' טמן אין מטלטלין^{יב}: הא בחדתי הא בעתיק. אומר ר"י שו"ת שרי כיון דעתיקי^{יא} ובלבד שימנע צנעין זה שלא יהא לחוש שמא יתקע ריש כל הכלים (דף קכג:) החזרת שידה מיצה ומגדל גזירה שמא יתקע: וכי

אסוקי הכלל. כגון זה שהטמין דדבר אחר והניח קופסה על הגפת דליכל אלל שהגפת מעלה הכל למעלה ומרתיח קדרה שבקופסה: **אפומא דקומקומא.** מיחם של חמין והכוחא היתה מלאה וזין: **טויה.** גער בר: **מאי שנא ממיחם על גבי מיחם.** דחניא צברייתא צסוף

פֶּרֶק י"ד דְּשִׁירִי: הַסֵּס אֱוֹקוּמִי מוֹקִיס.
שֶׁהִמְחֵס הָעֵלְיוֹן גַּם כִּי יֵשׁ מִיֵּם חֲמִין
וְהַתַּחֲמוֹן אֵינוֹ אֵלֶּה מַעֲמִיד חוֹמוֹ שֶׁלֹּא
יִפֹּג: דַּסְפּוֹדֵר: סוֹדֵר שֶׁל רֹאשׁ:
דְּכּוּבֵא: קִנְקֵן: נִטְלָא: כְּלִי שֶׁשׂוֹאֲצִין
יָיִן מִן הַכּוּבֵא: דְּקֹא עַלֵּי שֶׁהִיא
סוֹחֶמֶת מִן הָמִים שֶׁנִּבְלָעוּ בּוֹ: מֵאִי
שֶׁל מַפְרוּקָא: כְּגַד הָעֵשׂוֹי לַפְרוֹס
עַל הַגִּיטָּה שֶׁפּוֹרֶסֶין אוֹתוֹ בְּשֶׁבֶת: לֹא
קָפִיד עֲלֵיהֶם: אִם שָׂרִי בָּנִים שֶׁהִרִי
לִכְךָ עֲשׂוֹי וְלֹא אֲמִי לִידִי סָחִיטָה:
מוֹכִין: אֵינִן אֵלֶּה לְעֹשׂוֹת מִן לְבָדִין
שֶׁקּוֹרִין פֶּלְטֵרִי וּמוֹקִיִּין הֵן לַמֶּלֶכֶה
וְאֶסְכּוֹר לְנִטְלָטֵן וְלֹא שְׂטֵמֵן בָּהֶן מִי
אֲמִרְיִן יִחְדֵּן לְהַטְמֵנָה וְאִיכֹא תוֹרַת
כְּלִי עֲלֵיהֶן וּמוֹתֵר לְנִטְלָטֵן בְּשֶׁבֶת אִוֹ
לֹא: עוֹמֵד וּמַפְקִיר לִכְךָ: קוֹפֶה שֶׁל
מוֹכִיִן שְׁדִמְיָה יִקְרִין אֵין דֶּרֶךְ בָּכֶן וְלֹא
בְּטֵלִי לְהַטְמֵנָה: גִּזּוּי שֶׁל אֲמֵר: כְּמוֹת
שֶׁנִּגְזְרוּ: לִיפִי אֲמֵר: לֵאחֶר שֶׁנִּפְסָה
שֶׁסְּחָחָה כְּמִין מַחֲלֹת מַשְׁטִיחִין:
לְשׁוֹנָה: לֵאחֶר שֶׁנִּבְעֵן וְסוֹרְקִין אוֹתָן
כְּעֵין לְשׁוֹנוֹת אֲרוֹכִים לְטוּוֹת: וְאֵין
מַטְלָטֵלִין אוֹתָם: קַס"ד דְּהִכִּי קֶאֱמֵר
וְאֵע"פ שְׂטֵמֵן בָּהֶן אֵין מַטְלָטֵלִין
אוֹתָם: אִם לֹא טֵמֵן בָּהֶן כו'. וּמִיֵּלִי
מִיֵּלִי קִמְיָה בְּרִישָׁא אֲשֶׁמוֹעִיִן דְּטוּמִיִן
בָּהֶן לֵלֵךְ מוֹסְפִי מוֹקִיִּין וְאֲשֶׁמוֹעִיִן
סִיפֹא דְקַסֵּם מוֹכִיִן מוֹקִיִּאוֹת יִיבְהוּ אֵל
הֵי דְטֵמֵן בָּהֶן הִוּוּ כְּמִי שִׁיחֵד לִכְךָ:
לְמוֹגֵא: לְהִסָּב עֲלֵיהֶן: לֵאחֲדוּרִי
אֲוֹדֵרֵא לְבִי סְדִיא: לְהַחֲזִיר מוֹכִיִן
שֶׁנִּבְלָו מִן הַכֵּר לְתוֹכֵן: מַסִּירִין בִּים
הַלְּאֵר: שֶׁדֶּרֶךְ הַכּוּבֵסִים לְקוֹשֶׁר: אֲנִל
לֹא פוֹסִחִין: לְכַתְּחִילָה דְּהַשְׁחָא עֲבִיד
לִיה מִנָּה: בְּחַדְסִי: שֶׁלֹּא הִיוּ מַעֲוֵלִם
לְמוֹרֵא אֲסוֹר דְּהַשְׁחָא עֲבִיד לִיה מִנָּה:
נַעֲסִיקִי: לְהַחֲזִירוֹ לִכְךָ וְהֵן שֶׁנִּבְלָו

ממנו: הפוסק צ"ח הלאור. של חלוק לכתחילה: חייב חטא. דהשתחא קמשי ליה מנא וחייב משום מכה בפטיש והיינו גמר מלאכה: מה

להחזיר: **מאי** שגא מביחם ע"ג מביחם. קשה לר"י דבזרייתא גוס
אלא בשביל שיהו משומרין ואומר ר"י דבזרייתא לא שמיע ליה ולא מכח
מימה דהיכי דמי אי יד סולדת בו היכי הוה צעי למישרי אע"פ שמזב-
נלז המיחם ואמר אס נגלגל חייב טעמא ותנן גמי (דף מה). המיחם שפ-
כירה (דף מ:). נותן אדם קיתון של מים כנגד המדורה לא בשביל שיחמם
יהודה גמי קאמר התם אחד מים ואחד שמן יד סולדת בו אסור אי יד
אלא האש אבל האש אפילו אין יד סולדת בו אסור דשמא יבול לטעות וינייח
ואז גוררין אטו מים ומטעין אע"פ שאינו אלא האש ונמצא לרש"א דר
שלעולם לא יוכל לנא לדי שטול"א אבל דקדוקי"א אסור אפי' להפסיק דר
בשביל שיחמו דקמני התם היינו כלומר בזמנס שיכול לנא לדי שיחמם
בפרק תולין (לקמן קט:). האי פרוקא אפלגא דכובא שרי דלא הו אהיא
(דף טו.) **וְכִי מִפְּנֵי שֹׂאִין** ו' קופה ש' תבן ב'ו'. וא"ת מאי קצב
טמן דהא קמני כהדא כ"לד עושה מנער את הכיטוי והן נופלות וכו' י
כדדחי ברייתא וליכא למימר דמתני' איכא לאוקומי בשל הפתק ^א כדמנו
דמייתי בשל הפתק ותיזך ר"י דגמי דאמר חשיבי טפי ממוכין ואסוריכי
מטלטלין אין לחוש א"י פליגא אהורי דכח כיון דלא קיימא לקמן מ
הפתק ודרכא בשביל ש' הפתק אומרי רש"א דהא מיירי בזמורין
דמימא חזי למזוג עלייהו כיון דמיירי בשל הפתק

ה"ק אם לא שמן אין מפרשליין אותן. בג' אמוסין קאי ולא אגזי' נמר' ש'אם נתקו חומי' הסרבל אם הנקב רחב ויכול להכניסם ^{ב'ה} בלא טו' דבעניין שהוא רגילות לתקוע ולקשור נראה דאסורין להחזיר כדאסרינן

א) צ"צ יט, ב) ג"י הערוך
אודדא פי' הטובה, ג) מכות
ג, ד) [דף נא:] ה) ד"ה הא,

לעזי רש"י

פלט"ר [פילטרי"ש].
לבד.

מוסף תוספות

א. דלמא אתו למימד דתו
ב. ליתן תפעת תתו
הקוריהו רומי ליל התפסין
ב.תורכו. מוס' ה'הלש'
ג. שהרמקן גזעו בקריהו
מסביב. מוס' ה'הלש'. ג. לא
דמאי הלשטנכו. מוס'
ה'הלש'. ד. ע"כ כירה. מוס'
ה'הלש'. ה. דןאל גזור אלמ
ב. כ. שהוה מוס' ה'הלש' הכל
מחמת עצמו כגון מלח
וסיח, אבל כירה שהוה חס
מחמת בשר דחול לא גזור.
ז. גרעלי. ו. ולא ע"כ למרן
השהוה חס מחמת אשח
דמרן היינו אש דשיין
למיגזו בן שמא חתיה
ז. עמרלי. ז. קרעילי חתניה
כ. כל שהוה כמאכל בן
ד'רואס' זכר, ופירות,
כיון. מוס' ה'הלש'. ח. היינו
משום. ד. גרעיה אף זרעה
ה'הלש'. ח. מוס' ה'הלש' ח.
ט. תומה, היאך הוא מומר
ה'הלש'. ח. תומה, היאך הוא מומר
חזקיה ממשיה דאביי
דקייק' מניה עילול ב'ס
כירה דאש חניה ע"כ קרעק
אפ"ס שערות החזקיה,
אמר, ואפי' ברעיש' מוס'
אסר'. החזקיה. מוס'
ה'הלש'. י. ועודן ב'ס
שאו. ד'רעלי'. י. ולא
שאו דאש דברב, ע"כ
ג. הוא רבעי למשיח,
דלית לן למחשש שערות
יתבשל. מוס' ה'הלש'.
י. אפילו. מוס' ה'הלש'.
י. חזון מילי כנגד
המורוה. מוס' ה'הלש'.
י. זכירי שהוה בישרול
גמור. מוס' ה'הלש'. י. אלא
ה'הלש'. מוס' ה'הלש'.
י. א' אצלי, במקום
זשארית התבשיל, אף אם
ממנה יאכלו, חזקיה קודם
שיתבשל. מוס' ה'הלש'.
י. ח' וירא הוא ס"ל כיר
שאינו מניחו אלא כיר
שחשקו בלברב, כמחלוה
זככותי שרי. מוס' ה'הלש'.
י. ח' וחס לא קפד ירעיהו,
דיין ואן שמן דאש ובר שבר
ואינער, וחזקיה לא חמי
למי' משריה לא גזרין
שם אסחוק, אבל כירה
במס קפד. מוס' ה'הלש'.
י. ח' וחכא כשאניס של
הפחן. ע"כ. י. אכל
מוכין לא חשיבי כיר
אחא, דהא עתי לבי
תבן וזנן ירין דלי דנין שון
ומבטלן הלשטנה. פסק
י. ח' ואתי, דהא גזי
צמר זנין חכא, ובחריה
זנין כמתני' ב' אפ"ס
שטמן בהם יציד
אשטנען, כדקתני 'ציד
הוא טעלה, ונטל את
הכיסור וזנין שפלות, וזנין
לן מוקמין לא כשלא
טמן בהם. אספסא. ע"כ.
י. ח' ומתי' לצדדין קתני.
ע"כ. ח' אלא, דהא חזי
ע"כ. ח' ואינו גזרין שם
לחתלתיה. ע"כ.